

[Holmberg.]

skal høres, og jeg tror, at vi derved vil komme det rigtige nærmere.

Det må også betragtes som noget væsentligt, at tilskudsprocenten til vejfundsarbejder bliver 85 og ikke som oprindelig foreslået 80. Amtskommunernes tilskud var allerede i forslaget forhøjet til 75, og der må jo være en vis margen; en forskel på kun 5 pct. ville efter vor mening være for ringe, for de veje, hvortil der kan opnås tilskud fra vejfonden, er jo fortrinsvis veje, der kræver en særlig udbygning, og når der blot var en forskel på 5 pct., fra amtskommunernes 75 pct.-tilskud til vejfondstilskuddet på 80 pct., ville det let gå således, at amterne ville klare sig selv og nøjes med de 75 pct., og følgen vil så måske blive, at de veje, der virkelig trænger til at blive godt udbygget, knap nok ville blive udbygget, som de skulle, d. v. s. efter de forskrifter, der gælder for ydelse af særlige vejfondstilskud.

Alt taget i betragtning mener jeg, at det er en god lov, vi får her, både for amter og sognekommuner; og ved tredje behandling vil jeg på mit partis vegne anbefale at stemme for lovforslaget.

Asger Jensen: Som det allerede er sagt, er vi i udvalget stort set blevet enige om lovforslaget og om ændringsforslagene. Det er min opfattelse, at det, vi er nået frem til, er et godt grundlag for den videre udbygning, der skal finde sted af vort vejnet.

Lovforslaget med de ændringsforslag, vi er nået frem til, betyder en merudgift for staten i forhold til de nuværende tilstande; men da der ingen tvivl er om, at der skal ofres meget på vort vejnet fremover, tror jeg, det er rigtigt, hvad vi nu er nået frem til. Det betyder på de fleste områder en forøgelse af refusionen til amterne og kommunerne. Det skal dog siges, at København og Frederiksberg må regne med en nedgang i forhold til det, de hidtil har fået i tilskud; der er da også stillet nogle ændringsforslag, som vil give ikke alene København og Frederiksberg, men også nogle andre større byer nogle fordele, idet man nemlig forhøjer tilskudsprocenten til 75 for gennemgående hovedveje. Dermed vil både København og Frederiksberg og købstæderne blive noget mere rimeligt stillet, end de var efter ministerens oprindelige forslag.

Sogne- og amtskommunerne får bedre refusionsbestemmelser, men der har jo fra alle sider været enighed om, at det var rimeligt, at staten påtog sig en større del af udgifterne for amts- og sognekommunerne, end det hidtil var tilfældet.

Jeg kan udtale tilfredshed med § 9 i lovforslaget, som hjemler ret til, at der til større kommuner med koncessionerede omnibusruter kan ydes et særligt tilskud svarende til $\frac{3}{4}$ af den vægtafgift, der indbetales af visse motorkøretøjer. § 9, stk. 2, udgår, således at det klart fremgår, at det er til vejvæsenet, disse penge skal bruges, og de ikke, som oprindelig foreslået, skal kunne bruges til nedsættelse af billetprisen.

Der er dog et enkelt område, hvor vi fra konservativ side ikke mener at man er nået frem til det rigtige. Det er med hensyn til, hvorledes vejfonden skal administreres. Vi har i det mindste vore tvivl om, at man er nået frem til det, det høje ting i sin tid vedtog der skulle arbejdes hen imod, og jeg vil da spørge den højtærede økonomiminister, som i særlig grad rejste denne sag, om den højtærede minister er tilfreds med det, der nu opnås ved ændringsforslag nr. 7. Jeg synes i hvert fald ikke, det stemmer med de udtalelser, den højtærede minister tidligere har fremsat her i tinget. Jeg citerer i denne forbindelse fra Folketings-tidende 1956-57, sp. 555, en udtalelse, hvori den højtærede økonomiminister siger:

„Det, der bliver tale om, og som jeg er sikker på giver anledning til ændringer, er den nuværende tilstand: at ministeren for offentlige arbejder er suveræn på dette område. At bevillingsmyndigheden må have et vist indseende i det konkrete tilfælde, hvor det drejer sig om meget store millionbeløb, er jeg nogenlunde sikker på at vi til syvende og sidst enes om.“

Efter vor opfattelse har man ikke givet bevillingsmyndigheden nogen større indflydelse på, hvordan vejfondens midler administreres. Sådan set er den højtærede minister for offentlige arbejder fortsat suveræn. Der skal nok indhentes en udtalelse fra vejnævnet, men der foreligger ikke noget om, at ministeren skal rette sig efter udtalelsen. Vejnævnet er jo heller ikke nogen bevilgende myndighed. Derfor synes jeg ikke, man er nået frem til det, som var formålet, at den bevilgende myndighed